

Nr 87.

Af herr **Johanson** i Hvetlanda, *om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående ersättning af statsmedel åt vissa familjeförsörjare, i hvilkas familjer epidemisk sjukdom utbrutit.*

Att Kungl. Maj:t redan äskat ett anslag för att åt sådana, som genomgått den epidemiska sjukdomen barnförlamning, söka bereda räddning eller åtminstone lindring från dess följder, kan ju anses vara tillräckligt. Mig synes dock, som det är förenadt med billighet och rättvisa att utsträcka denna hjälp i vissa fall äfven till sådana familjeförsörjare, som själfva äro friska, men fått barnförlamningsfall inom familjen och därför blifvit af vederbörande myndighet förbjudna att vistas på sina arbetsplatser. Som skäl för denna min åsikt vill jag andraga något af de iakttagelser jag gjorde under barnförlamningsepidemien förlidet år i min hemtrakt.

Icke långt från mitt hem utbröt barnförlamning i en fattig arbetares familj, bestående af 13 barn, hvaraf 11 voro hemma och de flesta små. Af dessa sjuknade 5 nästan samtidigt. Hela familjen blef af läkaren förbjuden att komma i beröring med andra människor, och sedan detta varat i 4 veckor, inträffade ett nytt fall i familjen. Följden blef, att förbudet måste ytterligare utsträckas 5 veckor, så att först efter 9 veckors förlopp fick den utarmade familjeförsörjaren och de större barnen komma i tillfälle att återfå sin arbetsförtjänst. Mannen ifråga ville ej förlora sin rösträtt genom att taga understöd af kommunen utan föredrog att genom de största umbäranden draga sig fram. Detta har dock icke lyckats, om icke barmhärtiga människor trädt hjälpande emellan.

Inom fabrikerna i Hvetlanda ha bland arbetarnas familjer flera barnförlamningsfall inträffat, men af fruktan för att ej få fortsätta att arbeta har sjukdomen icke blifvit anmäld förrän först efter många dagar, då de sjukas lemmar blifvit fullständigt förlamade. Under tiden ha sådana arbe-

att Riksdagen ville besluta att i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes låta utreda, huruvida och på hvad sätt sådana mindre bemedlade familjeförsörjare, i hvars familj utbrutit barnförlamning eller annan epidemisk sjukdom, som för hämmande af smittans spridande kräfver, att familjen blifver isolerad, må af statsmedel erhålla ersättning för genom sjukdomen mistad arbetsförtjänst.

Stockholm den 26 januari 1912.

Fredr. Johanson.

Nr 88.

Af herr **Sandin**, om ersättning af statsmedel åt ägarna af Apertins och Ilbergsbyns hemman för genom skogsbrand lidna förluster.

Den 14 juli 1904 kl. 11,30 f. m. utbröt i närheten af Kils järnvägsstation i Värmland en större skogsbrand å Apertins och Ilbergsbyns hemmans marker, hvarvid cirka 225 hektar skogsmark härjades och förstördes.

Det är genom vittnesförhör fullt konstateradt, att elden utbröt i ett gammalt, torrt slipersupplag, beläget intill rälsen å Statens järnvägsbank — att elden antände järnvägsstängslet och därifrån spred sig till den därintill belägna skogen, tillhörig Apertins och vidare Ilbergsbyns hemman inom Kils socken, hvarvid härjades äfven nämnda skogsareal.

Stark torka och blåst rådde, hvadan släckningsarbetet i hög grad försvårades och oaktadt såväl Ortsbefolkningen som militär från Värmlands regementen uppådats, så var det med största ansträngningar det lyckades begränsa elden till ofvan angifna areal.

Stora sammanhängande skogsmarker voro dessutom hotade.